

Єгипет, 1912 рік. В альтернативному Каїрі, у який проникли чарівні істоти з магічного світу, Міністерство Алхімії, Заклинань та Надприродних Істот розслідує конфлікти між смертними та (можливо) божественними істотами. Інцидент, що почався як дивна справа спеціальної слідчої Фатьми Ель-Шаараві про можливе самогубство, веде її закопелками міста, де вона стикається з розлюченими гуляями, зухвалими вбивцями, механічними ангелами та змоюю, яка може перевернути догори дригом саму сутність часу.

Фатма Ель-Шаараві, спеціальна слідча єгипетського Міністерства Алхімії, Заклинань та Надприродних Істот, стояла й дивилася крізь пару спектральних окулярів на тіло, розпростерте на величезному дивані.

Джин.

І то Старійший — майже вдвічі більший за людину, з пальцями, які закінчувалися вигнутими кігтями, довгими, як ножі. Його шкіру вкривала аквамарінова луска, яка у світлі мерехтливих газових ламп ставала бірюзовою. Він сидів роздягнений між прикрашеними китицями подушками лавандового й бордового кольорів, широко розкинувши м'язисті руки й ноги, не залишаючи нічого прихованого для уяви.

— Ось це вражає, — пролунав чийсь голос. Фатьма озирнулася на фігуру, яка нависла просто над її плечем. На пухкому обличчі сіпалися два довгих сивуватих вуса, підстрижених у стилі якогось допотопного яничара. Голос належав чоловікові в уніформі кольору хакі, яка занадто щільно облягала його повне тіло, особливо на животі. Він вказав поголеним круглим підборіддям на оголений пеніс мертвого джина: темно-синій, який звисав йому майже до коліна.

— Я бачив дорослих кобр, менших у довжину. Чоловік не може не відчувати ревнощів, коли отаке просто перед очима.

Фатьма повернулася до роботи, не відповівши на його репліку. Інспектор Азім Шаріф був поліціантом, який забезпечував зв'язок поліції з Міністерством. Наче й непоганий чолов'яга. Просто вульгарний. Каїрські чоловіки, попри заяви про свою відданість сучасним цінностям, досі почувалися незручно, працюючи пліч-о-пліч із жінкою. І висловлювали своє зніяковіння в особливі, дуже неадекватні способи. Їх доволі сильно приголомшило, що Міністерство запропонувало посаду в Каїрі якійсь темношкірій саїдійці¹ з глушини. А ще й такій молодій та привабливій жінці, одягненій в іноземний одяг, — до якого вони так до кінця і не звикли.

Сьогодні Фатьма вибрала світло-сірий костюм, жилет у тон, зеленувато-жовту краватку й сорочку в червону й білу смужку. Вона придбала його в Англійському районі й підіграла спеціально під свій маленький зріст. До

¹ Саїдійці — етнографічна група єгиптян, які проживають переважно в південній частині країни. — Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.

нього ще додала тростину для ходіння — міцну, з воронової сталі зі срібним навершям у вигляді лев'ячої голови, — і це, за загальним визнанням, було вже занадто. Але тростина надавала всьому ансамблю нотку екстравагантності. А її батько завжди казав: якщо люди вже мають намір витріщатися на тебе, то ти маєш влаштувати їм шоу.

— Знекровлення, — нарешті оголосила вона.

Фатьма зняла захисні окуляри в мідній оправі й передала їх механічному євнуху, який стояв поряд і чекав. Машино-людина стиснула інструмент чутливими металевими пальцями та з механічною точністю вклала його в шкіряний футляр. Фатьма побачила своє відображення в його невиразному латунному обличчі: темні овальні очі та м'ясистий ніс виділялися на тлі червонувато-коричневої шкіри її худорлявого обличчя. Хтось міг би назвати її лице хлоп'ячим, якби не повні зухвалі губи, успадковані від матері. Коли євнух відійшов, вона пригладила пальцями копицю коротко підстрижених чорних кучерів і повернулася до констебля. Азім дивився на неї так, ніби вона щойно заговорила на фарсі.

— Ці письмена, — вона постукала тростиною по підлозі, де навколо дивана були написані закручені білі літери, — це заклинання для знекровлення. — Помітивши неприємний погляд Азіма, вона потягнулася до пояса, зняла джамбію¹, приставила кінчик ножа до стегна джина й підсунула його лезо під луску. Ніж вона витягнула чистий. — Крові немає. Ані краплі. Її з нього наче висмоктали насуху.

Інспектор моргнув, зрозумівши, у чому річ.

— Але куди ж поділася... уся ця... кров?

¹ Джамбія — східний кинджал із широким загнутим клинком без гарди.

Фатьма провела пальцем по сухому лезу. Гарне запитання. Вона прибрала ніж в оздоблені сріблом піхви, прикріплені до широкого шкіряного пояса. Цю джамбію їй подарував один високопоставлений аздський¹ сановник, який приїхав із візитом, — подарунок на знак вдячності за вигнання особливо злісного наснаса², який докучав його клану. І це було одне з її перших завдань у Міністерстві. Напівсліпий старець назвав її «занадто гарненьким юнаком, таким хоробрим, що бився з напівджином». Вона не поправила його. І також зберегла цей ніж.

— Як ти гадаєш, це могли бути... — Азім скорчив гримасу, підкрутив свої ретельно підстрижені вуса, а потім майже прошепотів одне слово: — Гулі?

Він ненавидів говорити про нечисть. Утім Фатьма вважала, що ніхто цього не любить. У місті почастішали напади гулів: за останній тиждень надійшло повідомлення про три окремі інциденти. Міністерство підозрювало, що десь виник радикальний осередок анархістів-некромантів, хоча ніхто не мав жодних доказів.

Вона присіла навпочіпки розглянути написи.

— А це навряд. Гулі не лише випили б кров. — Азім насупився. — І вони не практикують магію. Це старі письмена марідів. Чаклунство джинів. — Фатьма спохмурніла, указуючи на написи тростиною. — Однак саме ці мені незнайомі.

Це були чотири гліфи, розташовані на однаковій відстані один від одного по колу. Один із них нагадував пару вигнутих рогів. Другий — серп. Третій — схожий на дивну

¹ Бану Азд — арабське плем'я, що проживало на півдні Аравійського півострова.

² Наснас — міфічна істота з половиною голови, половиною тулуба й лише однією рукою та ногою.

сокиру із загнутим лезом. Четвертий гліф був найбільшим — немов півмісяць, оповитий закрученими лозами.

Азім нахилився, щоб краще роздивитися.

— Ніколи таких не бачив. Може, це якісь магічні сигіли?

— Можливо.

Фатьма провела пальцем по одному з гліфів, ніби дотик до нього міг дати їй якусь відповідь.

Підвівшись, вона відступила на крок, щоб подивитися на джина-гіганта, який навіть мертвим затьмарював їх обох своєю різючою тінню. Очі на його схилений голові залишалися розплющеними, наче яскраве золото на золоті, й обпалювали її, як два розплавлені сонця. Його обличчя було майже людським, якщо не зважати на загострені вуха й кобальтово-сині закручені баранячі роги. Фатьма знову повернулася до Азіма.

— Як давно ви виявили це тіло?

— Одразу, як перевалило за північ. Його знайшла одна з його постійних працівниць. І переполошила сусідів. — Він самовдоволено всміхнувся. — Вона не видавала *звичайних* криків, якщо ти розумієш, що я маю на увазі.

Фатьма незворушно подивилася на нього, і він продовжив:

— У будь-якому разі, це маленька пухка пацючиця з нетрів, яка приїжджає в Азбакію¹ на роботу. Здається, грекиня. Вона встигла сказати лише кілька слів до прибуття адвоката цього пезевенка². — Він видав звук огиди. — За часів мого діда старий хедів³ улаштував облави

¹ Район на заході Каїра.

² Звідник (*тур.*).

³ Хедів — титул правителів Єгипетського єялету та Єгипетського хедивату в 1805—1914 роках.

на повій і відправляв їх на південь. Тепер вони наймають турецьких сутенерів, щоб ті зачитували вам закони.

— Зараз 1912 рік, нове століття, — нагадала йому Фатьма. — Хедиви більше не керують Єгиптом. І османи пішли звідси. Тепер маємо свого короля та конституцію. У кожної людини є права, незалежно від того, яку роботу вона виконує.

Азім гмикнув, ніби саме це твердження проблема.

— Ну, вона здавалася засмученою. Можливо, через втрату оцього, — він знову вказав на оголені геніталії джина. — Або, можливо, через втрату клієнтів після такого невезіння.

Фатьма могла це зрозуміти. Район Азбакія вважався одним із найбагатших у Каїрі. Мати тут клієнта означало отримувати великі гроші. Навіть дуже великі.

— Чи бачила вона тут кого-небудь? Можливо, попереднього відвідувача?

Азім похитав головою.

— Вона сказала, що тут нікого більше не було. — Він задумливо почухав лисину на маківці. — Однак є така албанська банда, яка останнім часом орудує в багатших районах, і вони зв'язують своїх жертв, а потім тікають із цінностями. Кров джинів, імовірно, добре продається на чорному ринку магів.

Настала черга Фатьми похитати головою, оцінюючи різючі розміри джина, не кажучи вже про його кігті.

— Банду злодіїв очікував би смертельний сюрприз, якби вони натрапили на джина-маріда. Ми знаємо, хто він такий?

Азім покликав одного зі своїх людей — невисокого чоловіка з яструбиним обличчям, який докірливо подивився на Фатьму. Вона відповіла йому таким самим

поглядом, взяла в нього стос паперів і відвернулася. На одному була зерниста чорно-біла фотографія знайомого обличчя — мертвого джина. Під фотографією була печатка з білим півмісяцем і списом, накладеними на червоно-чорно-зелений триколон — прапор Махдистської Револьюційної Народної Республіки.

— Суданець? — здивовано запитала вона, відриваючись від паспорта.

— Схоже на те. Ми телеграфували в Хартум. Заради всього доброго, хай пощастить. Напевно, там живе сотня джинів, на ім'я Сеннар.

«Напевно», — мовчки погодилася Фатьма. Сеннаром звалися місто, гірський масив і старий султанат у Південному Судані. Джини ніколи не називали своїх справжніх імен, натомість називалися за місцями, звідки походили, як-от міста, пагорби, гори, річки. Здавалося, не мало значення, скільки з них мали однакове ім'я. Якимось чином їм вдавалося розрізнити один одного. Вона знову взяла паспорт, вивчаючи підпис, а потім опустила погляд на підлогу. Нахмурилася, низько нахилилася і знову подивилася на написи.

Азім мовчки з цікавістю спостерігав за нею.

— І що це?

— Цей напис, — вона показала на нього, — він такий самий.

— Що? Ти впевнена?

Фатьма кивнула. Вона була впевнена. Можливо, один напис древньою мовою джинів-марідів, а інший — арабською, але стилі безсумнівно схожі. Це справа рук джина. Він застосував заклинання знекровлення щодо самого себе.